

Jacob Sørensen, Robert Christensen, Søren Jensen, Thisted Knudsen, Hagen Hagensen, Langkilde, Adolph Sørensen, Axel Sørensen [næstformand] og Kai Moltke), der afgav betænkning $^{28}/_4$ (B. sp. 723). 1. beh. af det i betænkningen indeholdte forslag til folketingsbeslutning $^{10}/_5$ (F. sp. 5198). 2. (sidste) beh. $^{12}/_5$ (F. sp. 5242).

Ved folketingsbeslutningen godkendes hypotekbankens regnskab for 1964-65.

Beslutningen herom vedtoges enstemmigt.

10. Folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1964. [C. sp. 57].

Betænkning over folketingets ombudsmands beretning for året 1964 afgivet af ombudsmandsudvalget $^{27}/_{10}$ (B. sp. 23). 1. beh. af det i betænkningen indeholdte forslag til folketingsbeslutning $^{16}/_{11}$ (F. sp. 1308). Partiernes ordførere: Axel Ivan Pedersen, Ib Thyregod, Ninn-Hansen, Poul Dam og Johan Asmussen. 2. (sidste) beh. $^{26}/_{11}$ (F. sp. 1702).

Folketingsbeslutningen går ud på at tage ombudsmandens beretning til efterretning.

Forslaget herom vedtoges enstemmigt, efter at der ved 1. behandling — foranlediget af *Ninn-Hansen* (KF) — havde været ført en debat om den i beretningen side 129-140 omtalte sag vedrørende dr. med. Mogens Milfelt (årbog 1964-65, side 32). Ved samme lejlighed berørte *Johan Asmussen* (Uafh) et spørgsmål, som ombudsmanden ifølge beretningen havde taget stilling til angående ankevejledning til borgerne. Sidstnævnte taler henstillede samtidig til overvejelse, at ombudsmandsudvalgets formand gav folketinget en kort redegørelse for den årlige beretning, inden tinget traf beslutning angående forslaget om at tage den til efterretning. „Det forekommer mig,“ udtalte han, „at man derved ville kunne manifestere en interesse fra folketingets side, som ville være rimelig, og give en baggrund af en noget større værdighed. I øvrigt kan det jo så være, at én og anden vil komme ind på enkelte sager. Jeg er klar over, at det er ganske overordentlig sjældent, det har været tilfældet, men i år er det altså sket vedrørende en enkelt sag.“

Denne opfattelse støttedes af *Ib Thyregod* (V), der mente, det kunne være nyttigt i folketinget at fremdrage spørgsmål af særlig